

Ud for Northumbria den fagre ø la
For enden af ebbe-vejen, vandret af få
Kranset af vand, den kolde nordsø
Et kloster af sten der stod på den ø
Forvaret af bø lger, i fred at gøre bod
Munkenes sjæle var frelste, de troed
Rædslen for storme var gemt af veje
For hvem ville tro, at døden ku' sejle?

I det herrens år syvhundred' nititre
En mørk vinter morgen hyllet i sne
Skyerne spyed' torden og lyn
Og orme skreg, så grimt et syn
Tre snekker sås, af skåret stavn hver
Læssed' med stridsmænd, en hendningehær
Ført over havet i vindenes vold
Væbnet i læder, brynje og skjold

Uden et ord, de stormed' den strand
Ilden i hjertet lysted for strid
Guds mænd må slagtes, hver eneste mand
Danskerne kendte kun hæder og mod
Brødrene kendte kun barmhjertighed
Som bytte for ravnen de egned' sig mest
De elsked' deres frelser, de elsked' deres fred
Men hyrden så på mens flokken blev flået

Huden blev heven fra kød og fra ben,
Skønt de havde deres herre, døde de alene
Ingen ku' måle sige med danskernes vrede
Døden de mødte i helligt højkor
Med sværdet til hjalten blev de gennemboret
Helgenblod gyldtes på højaltrets dug

Hjemad de sejled' fra ran og slagtning
Hedningen, dansken, den stygge viking
Byttet var stort, og tabene små
Til de døde, de drak til de lå
De sang om deres ære, om gudernes gunst
De sang om den gode mjødbrygningskunst
I midgårds store sale de sang om deres dåd
I hjemlandets møer sæden blev såed

Vil verden nogensinde se dem igen
Der voldtog deres døtre og slagted' deres mænd
Stjal fra deres kirker og fyred' deres hjem
Det var en forsmag af, hvad der ville ske
Mange flere snekker var derefter set
Mange flere liv blev ladet i strid
Lindisfarne varsled' vikingetid